

O
ZLATÉ
KRÁLOVNĚ
VŠECH BERUŠEK

MARKÉTA PÁNKOVÁ
ILUSTROVALA MARTINA JANUŠKOVÁ

O ZLATÉ KRÁLOVNĚ VŠECH BERUŠEK

Žila, byla... Žila jednou jedna královna, královna všech berušek na světě. A nebyla to lecjaká královna, stala se nejkrásnější a nejhodnější královnou. Na svých krovkách neměla černé tečky, měla je zlaté. A když na ně zasvítilo slunce, její krovky vypadaly, jako by byly celé ze zlata. A protože byla moc hodná a vládla opravdu velmi dobře a spravedlivě, všechny berušky ji měly rády. Berušky vždy svou královnu obletovaly, lítaly s ní až

k samému nebi, až k samému sluníčku. Královna všech berušek žila s ostatními beruškami na louce, na beruščím hradě, který jim pomohly postavit nejen berušky ze vzdálené sousední louky u hustého zeleného lesa za kopcem, ale i mravenci, brouci, motýli a také pavoučci, kteří se na stejné louce narodili. Díky pavoučím nitkám se hrudky hlíny a kamínků zpevnily a hrad se stal znamenitým zázemím pro berušky a jejich královnu.

Na louce si všichni pomáhali a měli se rádi. Od hustého zeleného lesa louku dělil potok s průzračnou vodou, která byla pro život důležitá. Blízko lesa si také vybudovali svůj domov lesní včely, čmeláci i světlušky, které často pomáhaly svítit na cestu i lidem, kteří se potulovali po lese a sbírali houby. Díky vodě z potoka, medu nebo sladké šťávě z lučních květů měly berušky co pít a jíst.

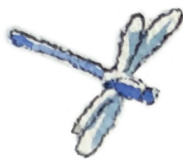
Královna rovněž pomáhala všem beruškám, když byly někdy slabé a nemocné. Měla také velké kamarády čmeláky a vždy, když bylo třeba, donesli nemocným beruškám něco dobrého

*Královna všech berušek měla zlaté tečky a její krovky
na slunci zářily, jako by byly celé ze zlata.*

a zdravého k pití, nejčastěji šťávu z nejkrásnějších lučních květů, které hrály všemi barvami. Všechny berušky se shodly na tom, že lektvar z květů je nejlepší, když byl posbírán při ranní rose z lesních zvonků, třezalky a materídoušky. Byl pak nejen sladký, ale i vlahý a dobře se pil. Největší radost čmeláci udělali beruškám, když jim donesli malé černé mšice na posilněnou. Mšice byly a jsou velkou lahůdkou všech berušek.

ZLOMENÁ NOŽIČKA

Jednoho dne však královna všech berušek vážně onemocněla. A stalo se to tak nešťastně. Zlomila si jednu ze svých nožiček, když zrovna usedla na velkou žlutou pampelišku, která rostla uprostřed louky. Po pádu a poranění královny byly berušky velmi nešťastné, protože nevěděly, co mají udělat a jak lze královně rychle pomoci. A proto zavolaly znamenitého lékaře – pana

Kovaříčka, který se o berušky vždy staral, když se něco přihodilo. Kovaříček přiletěl z nedalekého lesa, přinesl si své nářadíčko a medicínu. Vše měl uschované v malé tašce – lékárnice, kterou si vytvořil ze suchých slamének. Berušky však musely na lékaře dlouho čekat, protože břeh potoka, u kterého Kovaříček bydlel, byl zarostlý ostružinami a vysokou trávou. Letělo se nad ním velice obtížně. Když Kovaříček přiletěl, byl tak vyčerpaný, že si musel na chvíli odpočinout, aby nabral sílu na léčení královny.

Pak si připravil lék z různých lesních plodů, voňavých malin a borůvek. V lahvičce si přinesl hotový sirup ze šťávy z jitrocele a pampelišek, kterým se na louce dařilo. Kovaříček si někdy z pampelišek vyráběl i med. Všechny tyto pojmenované úžasné rostliny by berušky a ani lékař Kovaříček nikde jinde dohromady nenašli, jen na této louce. Byla to opravdu výjimečná louka. Na jejím okraji, ve stínu lesa, se dařilo také kapradí, ve kterém se ukrývaly i malé zelené žabky „kuňkalky“.

Zlatou berušku se zlomenou nožičkou odnesli do pampeliškového hradu na nosítkách upletených ze suché trávy.

Inu, lékař Kovaříček se skutečně ze všech sil snažil rychle pomoci královně od bolesti, ale také, aby se královně drobná nožka brzy zahojila. Po pádu z pampelišky zlatá beruška ztratila hodně sil; nedokázala odletět domů. Proto si musela na chvíli lehnout na bílý oblý kámen, který se na louku zakutálel ze břehu potoka. Do hradu, který byl postaven na vrcholku louky, aby z něj bylo vidět široko daleko, ji museli odnést na nosítkách upletených ze suché trávy.

No a na tom paloučku, na tom vršíčku, kde měla svůj hrad, si lehla do své postýlky se svojí nemocnou nožkou, která moc bolela. Zlatá královna od bolesti plakala, tak jí všechny berušky přišly potěšit a volaly: „No, to přece nemůžete plakat, jak vám můžeme jenom pomoci?“ Královna řekla: „Prosím vás, kromě doktora Kovaříčka zavolejte ještě čmeláčky, moje milé kamarády. Ti mi vždycky uměli poradit, a také zahrát a potěšit mé srdíčko! Od bolesti mi také vždy pomohly jejich krásné písničky a jejich krásné brumláni. Vždy mi zazpívali brum, brum, brum, brum. Jak se máte, královničko, brum, brum, brum.“

A tak se berušky rychle rozletěly za čmeláky, kteří bydleli nedaleko lesních zvonků u blízkého lesa. Čmeláčci začali zvonit zvonky do daleka, aby se všechny berušky rychle dozvěděly, že jejich královna je nemocná. O nemoci královny se dozvěděly také včely, které se usadily v děravém kmenu stromu v lese. Včelí královna poprosila své pomocnice, aby zlaté královně a ostatním beruškám donesly na posílnění med. Toho medu, který nanosily na hrad, ale bylo tolik, že by jej za celý beruščí život královna a ani další berušky nemohly sníst, ani vypít jako uzdravující lék.

A tak, když berušky donesly včelí med, zlatá královna řekla: „Tak víte co, doneste velký kalich, největší kalich lesního zvonku, který najdete na louce. Pak jej otočte, aby se z něj stala kád', a do ní pak nalijeme všechn med, který jste donesly. Budeme ho mít na zimu, abychom neměly v sychravém počasí hlad, když už nebude kvítí a nebude ani sladká šťáva, která by nás nasýtila. Proto si med uschováme na horší časy, jak říkávala moje beruščí babička, protože včely přece v zimě med nenosí.“ Aby všechny berušky, brouky a další obyvatele louky čmeláci potěšili, začali zvesela zpívat: „Brum, brum, brum, jak se máte, královničko, brum, brum, brum.“ A všem bylo hned veseleji.

